

Gyakorlati keresztyén élet az Efézusi levél alapján

Kedves Testvérek! Véget ért a böjti zárandoklatunk, és egybe Lukács evangéliuma is. Azonban nem fejezzük be a reggeli igei gondolatok közlését, hanem továbbra is közzéteszünk a napi igével kapcsolatos üzeneteket. Így együtt figyelhetünk az Úrra az Efézusi levél olvasása közben is. Ezek az írások 2016-ban születtek, és a blogon lettek közzétéve. Így, amikor aktuális üzeneteket fedezhetünk fel, lássuk meg, mennyire aktuális napjainkra nézve a Szentírás. Az Úr vezeti, tanítja övéit, és felkészíti a nehezebb időkre is. Az életünkben előforduló nyomorúságok célja, hogy Istenhez fordítsanak. Rá akarnak döbbsenteni a bálványok tehetetlenségére, és arra bátorítanak, hogy hívjuk segítségül az Urat.

Adjon az Úr minden olvasónak áldott elcsendesedést és feltöltődést!

sbkjns

Április 16. csütörtök

Életmentő szérum

(Ef 1,1-14)

Az efézusiakhoz írott levelet kezdjük el ma olvasni, szerzője Pál apostol, aki a pogányok, tehát a nem zsidók számára is elvitte az evangéliumot. Az Úr Jézus bízta meg ezzel a feladattal, hangsúlyozva, hogy az evangéliumra mindenkinek szüksége van. Nem sajátíthatjuk ki, hanem el kell juttatni azokhoz, akik még nem ismerik. Miért fontos ez? Mert életmentő szérum, és ma, ha egy betegségre megtalálják az ellenszert, igyekeznek mindenhová eljuttatni. A Krisztusról szóló hír a bűn ellenszere. A bűn halálos szérum, a bűneset óta végzi pusztító munkáját, az ember nem talált rá eddig orvosságot. Az evangélium azért jó hír, mert elmondja, Istennek van ellenszere, van orvossága, és ez Jézus vére. Ebben a vérben van a bűn elleni orvosság, ki tudja azt tisztítani az életünkből. A múlt sebeire is gyógyszer, a bűnbocsánat által begyógyítja a mélyben lévő hegeket. Ezért az orvosságért nem kell fizetni, Isten ingyen kínálja, csak üres kezünket kell hittel kinyújtani érte. Bármilyen nehéz terhet, sebet hordozunk, az Úr szava rá az orvosság. Élünk az igével, ne sajnáljuk a bibliaolvasástól az időt, mert ez a leghasznosabb elfoglaltság.

Az apostol Jézusra mutat, és elmondja, nézzünk Rá, mert Ő Isten ajándéka, és Benne mindent nekünk adott Isten, amire az élethez szükségünk van. Őbenne áldást kaptunk, és ez elég a minden napok megéléséhez. Benne minden lelki áldás elérhető. Egyben fontos azt is látnunk, hogy Isten áldása Jézusban tárul fel előttünk. Nélküle nem elérhető, Nélküle nem nyílik meg az áldások tárháza. Nem véletlenül mondta Jézus, hogy Ő az ajtó. Isten országába, az Ő jelenlétébe Jézuson keresztül léphetünk be.

Pál már ezekben a versekben is hangsúlyozza, hogy Jézus vére által van bűneink bocsánata. Tehát, amint fentebb említettük, a drága életmentő szérum Jézus vére. Nincs más megoldás, csak Ő. Bűneinket ez a vér tünteti el. Ha skarlátvörösek lennénk is, Jézus vére által hófehérekké lehetünk.

Isten akarata is Jézusban tárul fel a kereső ember számára. Őbenne jelenti ki mindazt, amire szükségünk van. Jézus nélkül rejtve marad előttünk Isten üdvterve, nem tárul fel szeretetének és irgalmának mélysége sem. Ezért fordulunk az Úrhoz, igyekezzünk minél jobban megismerni Őt, mert Rajta keresztül Isten mélységei tárulnak fel előttünk.

Elmondja még azt is az apostol, hogy Isten eljegyzett pecsétjével, a Szentlélekkel. Tehát Isten Lelke az övéiben van, így nem vagyunk magunkban, a Lélek vezet és tanít. A Lélek teszi rá pecsétjét az életünkre, termi meg gyümölcsét, ami hitelesíti életünket.

17. péntek

Gyakorlati élet

(Ef 1,15-23)

Pál figyelemmel kísérte a gyülekezetek életét, és meglátta, hogy mindenütt gyakorlativá vált a hit. Nemcsak elméleti ismereteik voltak Jézusról, hanem ez átalakult szolgálattá. Mert a krisztusi hit gyakorlat, életfolytatás, ami mások felé szolgálatban nyilvánul meg. A szentek iránti szeretet azt jelenti, hogy odafigyeltek egymásra, keresték egymás társaságát, és igyekeztek segíteni a nehéz helyzetben levőknek. Szeretetük azt jelentette, hogy fontos volt számukra, hogy minél több ember megismerje Jézust, és hitre jusson. Mert a legnagyobb jótett Jézus megismerése, az Általa kapott kegyelemben való részesülés. Aki szereti az Urat, az azon fáradozik, hogy a körülötte lévő emberek is belépjenek Isten országába. Milyen a hitem? Gyakorlati vagy elméleti vagyok?

Pál szüntelenül imádkozik, de nem elsősorban önmagáért áll az Úr elé, hanem a testvérekről emlékezik meg. Nem mindig van lehetőség a találkozásra, ám imádság által mégis megemlékezhetünk egymásról, az Úr színe előtt hordozhatjuk a másikat. Nagy lehetőség ez, de élünk-e vele?

Az apostol imádsága nem a megélhetésre irányul, még csak nem is a szenvedéstől, a betegségtől való menekülést fogalmazza meg. Számára a legfontosabb az Úr megismerése. Vajon nekünk is ez a legfontosabb? Arra törekszünk, hogy minél jobban megismerjük az Úr Jézust? De úgy ismerjük meg, ahogyan az evangéliumok bemutatják, mert számunkra az Ő életének kell mércévé válnia. Az a cél, hogy úgy éljünk, mint Ő. Valóban ez a cél? Tényleg szeretnénk olyanok lenni, mint az Úr?

A Lélek képes megvilágosítani szívünket, hogy lássuk az Úrtól elkészített reménységet. A gonosz sötétségben tart, azt akarja, hogy ne legyen reménységünk, ne lássuk az élet értelmét és célját. Lássuk meg Urunk hatalmát, Aki győztes a bűn és a halál felett. Hányszor elakadunk, mert nem Őreá nézünk. Nekünk sok minden nem lehetséges, azonban az Úr számára nincs lehetetlen. Igen, Számára nem lehetetlen az ébredés, a megújulás, de hisszük-e ezt? Isten Jézust tette az egyház fejévé. Így azután Ő az életünk feje is, Ő Az, Aki irányítja népe életét. Figyeljünk Rá, engedjük, hogy ma is az Ő akarata valósuljon meg.

18. szombat

Üdvösség kegyelemből (Ef 2,1-10)

A mai újszövetségi rész fő üzenete az üdvösség, amely Isten ajándéka. Ajándék, mert nem érdemljük, és Pál magát is belevonja az érdemtelenek táborába. Mert nem azért van üdvösségünk, mert az életünk ezt hozza magával, nem, hanem Isten kegyelme által. Az örök életet Krisztus érdeméért, és nem a sajátunkért kapjuk, ajándékba.

A kegyelem az ítélet elengedését jelenti, ehhez bűnt kell elkövetni, és Pál látja, hogy mindannyian – még ő is – vétkeztünk, testünk kívánságait követtük, a test és a gondolatok akaratát követtük. Az apostol maga mondja ki az ítéletet: halottak voltunk. Mert amikor Isten nélkül élünk, a bűn útján járunk, halottak vagyunk. A halott számára egyetlen megoldás van: a feltámadás. Ezt élhetjük át Jézus Krisztus által, a bűn halálából Krisztus által támadhatunk fel. Jézus Krisztus feltámadása által, Isten szeretetéből kaphatjuk meg az üdvösség ajándékát. Azért, mert Isten Krisztus áldozatáért elengedi halálos ítéletemet. Krisztusért élhetek, lehetek szabad. Isten irgalomban gazdag, tehát azt akarja, hogy átéljük a kegyelmet. Ehhez meg kell látni bűneinket, és kérni kell megbocsátását.

Az újjászületés Isten munkája, Ő alkot minket új emberré Krisztusban. Igen, egy egészen új embert hoz létre, egészen más emberré lehetek az Úr Jézus által. Most már nem magamnak élek, hanem Neki. Annak az Úrnak az akaratát cselekszem, Aki meghalt értem, és feltámadott. Mert azért kapjuk a kegyelmet, hogy kegyelemből éljünk, és az Ő akaratát cselekedjük.

19. vasárnap

A kereszttel (Ef 2,11-22)

Pál apostol emlékezteti a gyülekezet tagjait arra, hogy egykor pogányok voltak, vagyis Isten nélkül éltek a világon. Ezt soha nem szabad elfelejteni, egykor Isten nélkül éltünk, távol voltunk Tőle. Mert úgy születünk a világra, hogy bűneink elválasztanak Tőle. Hányszor elfeledjük ezt, azt gondoljuk, hogy a keresztség, a konfirmáció változtat ezen. Nem, csak a személyes megtérés által kerülünk Isten közelébe. Csakis az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által van új életünk. A múltat nem sza-

bad elfelejteni, le kell tenni bűneinket, és megkapjuk a bocsánatot, új életet kezdhetünk, de azt, hogy honnan indultunk, nem feledhetjük. Soha ne feledjük, hogy kegyelemből van üdvösségünk, hit által, és ez Isten ajándéka. Az emlékezés megóv a gögtől, felismerem, hogy én sem vagyok külön, én is Isten kegyelmére szorulok, bűnös ember vagyok. Másrészt az emlékezés türelmesebbé tesz másokkal szemben, rádöbbenek, énrám is várt az Úr, nekem is időre volt szükségem, amíg megláttam elveszett voltomat, és segítségül hívtam az Urat.

Azt sem szabad elfelejteni, hogy Istenhez az út Krisztus vére által nyílik meg. Isten országában senkinek nincs előjoga, pogány és zsidó is Krisztus által léphet be oda. Isten felállította a keresztet, azért, hogy a megbékélés középpontja legyen. Csak a kereszttől van békeség, ott találunk Istent, és egymásra is. A kereszttel nincs megbékélés. Ott ölte meg az Úr az ellenségeskedést. Az egymással szemben álló személyeknek és népeknek a kereszttel kínálta a megbékélést. A kereszttel nincs megbékélés, ezért oda kell járunk lélekben, leborulni a megfeszített Úr előtt, és kérni, hogy békéltessen meg minket önmagával. Minden háborúság oka az Istennel való békétlenség. Azonban áll a kereszttel, itt a lehetőség, csak le kell borulni, csak hittel el kell fogadni az Úr békességét. Szomorú, hogy kétezer év elteltével sem ismerjük fel, hogy Krisztus nélkül nincs békeség, nincs üdvösség. Isten fegyvere a kereszttel, általa győzi le a bűnt, a gonoszt, az ellenségeskedést. Ismerjük ezt fel, és boruljunk le a kereszttel alatt.

Krisztusban vált szabaddá az Atyához vezető út jelzése mindenki előtt. Ha benne vagyunk, egyé válunk, Krisztusban Isten háza népének polgárai vagyunk, egy családba tartozunk. Az igazi, Krisztusba vetett élő hit testvérekké formál. Krisztusban nem számít a bőr színe, a beszélt nyelv, csak a kegyelem, csak az új élet.

20. hétfő

Győztes mentalitás

(Ef 3,1-13)

Pál apostol tudja ezt: fogoly, és mégis győztes, mert Krisztusra tekint, és nem önmagára, így győz elsősorban önmaga fölött. Legyőzi kételkedését. Keresztelő János a börtönben ingott meg abban a hitében, hogy Jézus a Krisztus. Pál legyőzte céltalanságát, önmaga siratását, és felismerte, hogy ennek a helyzetnek is van célja. Meglátta, hogy írhat levelet. Testvéreim, mindig keressük azt, hogy mit is akar az Úr elvégezni azzal az élethelyzettel, amiben épp vagyunk? Ne keseredjünk el, hanem lássuk meg, hogy a betegágyon, nyugdíjaskorban vagy bármilyen nehéz élethelyzetben is van cél. Az Igére figyelve feltalálhatjuk magunkat, ahogy Pál is tette. Minden élethelyzet válhat bizonyosságtétellé. Akár mi is írhatunk levelet távol levő testvéreknek, egyedül élőknek.

Pálnak az a feladata, hogy Krisztus titkát megismertesse a pogányokkal. Krisztus titka a kereszttel, ott nyitotta meg az utat a pogányok számára az életre. Ott tette a zsidót és pogányt egy testnek tagjaivá. Ez csodálatos hír: az Úr egyházába hívja mind a zsidót, mind a nem zsidót. Ő általa lehetünk testvérekké. Krisztusban megszűnik az ellenségeskedés. Bár csak felismernénk, hogy csak Krisztusban lehetünk egyek, akkor, ha befogadjuk Őt az életünkbe, és mindnyájan az Ő akaratát cselekedjük. Nem a felekezetek, hanem az Úrban való élő hit tesz egyé. Csak ahol Krisztusra nézünk, ér véget a harc. Amíg nem akarunk Krisztushoz jönni, nem lesz békeség, sem magunkban, sem egymás közt.

Milyen szomorú, hogy még mindig a nemzetiségen van a hangsúly a gyülekezetekben, pedig már az egységre kellene helyezni a súlyt. Pedig az egyház feladata, hogy Istent megismertesse az emberekkel. Az Úr életét kellene felmutatnunk, meg kellene élni az Ő irgalmát és szeretetét. Bizony, ez tőlünk nem telik, csak akkor leszünk rá képesek, ha Ő él bennünk.

Pál apostol a legnagyobb munkát végezte kortársai közül, még sem tekinti magát többnek az apostoloknál. Az igazi önértékelést mindig Krisztus lényébe tekintve kapjuk meg, ha Rá nézünk, he-

lyünkre kerülünk. Se túl ne értékeljük magunkat, se le ne értékeljük. Krisztusban a helyünkre kerülünk.

Hányszor félünk, féltjük magunkat, gyávák vagyunk, ha ki kell állni az Úr ügye mellett, azonban Krisztusban megbátorodhatunk. Amikor a Szentlélek betölti a szívünket, bátrakká válunk. Eltűnik a félelem, mert tudjuk, Kihez tartozunk, látjuk örökségünket, és tisztában vagyunk azzal a ténnyel, hogy hazafelé tartunk. Haza pedig örömmel készül az ember, mert otthon lenni jó. Sőt, mindegyik jó, de a legjobb otthon. Hát éljünk ezzel a hittel és reménységgel.

21. kedd

Szívvizsgálat

(Ef 3,14-21)

Pál apostol csodálatos imádságát olvashatjuk, és mélyülhetünk el benne. A legelső, amit kiemelnék, ami hatással van rám, hogy ez nem formális ima. Az apostol egy élő személy elé áll, mégpedig térdre borulva. Ezzel bemutatja, hogy számára Isten élő valóság, mindennél hatalmasabb, nincs Nála nagyobb. Ebben a leborulásban Benne van saját állapotának elismerése, bűnös vagyok, kegyelemre szorulok. Járuljunk mi is ezzel a lelkülettel az Úr elé. Boruljunk lábaihoz, amikor igéjét kézbe vesszük.

Isten Pál számára Atya. Jézus Krisztusban mint Atyát ismerte meg. Tehát nem egy távollévő, rettenetes, megközelíthetetlen istenség, hanem Atya, akihez a gyermeke bármikor beléphet. Az apostol önmagát Isten gyermekének látja. Jézus Krisztus által mint gyermek közeledhet Hozzá. Így közelíthetek én is Felé. Atyám-e már az élő Isten? Eljutottam-e már bűneim megváltására, és rádöbbenem-e, hogy eltörli őket, és a kereszten bemutatott áldozatért gyermekének fogad? Jó Isten gyermekének lenni, közelében biztonságban érezhetem magam. Aki Hozzá tartozik, azt Ő örök életre őrzi meg.

Igénk kiemeli a belső ember megerősödésének fontosságát. Ez a belső ember az új ember, akit Ő formál ki bennünk Lelke és igéje által. A belső embert is gondozni kell. Hogyan? Isten Lelke által, azaz az Istennel tartott naponkénti kapcsolat által, amit a Szentlélek épít ki bennünk. Ha nem erősödünk lélekben, visszatér az óember, és átveszi az irányítást. Ezért lényeges a rendszeres igeolvasás, tanulmányozás, mert belső emberünk tápláléka az ige. A növekedés, megerősödés elengedhetetlen feltétele a táplálkozás. Étkezés nélkül legyengülünk. Így van ez a lelki életben is. Ne hanyagoljuk el a táplálkozást, fordítsunk rá elegendő időt.

A Bibliaolvasás által egyre jobban megismerjük az Urat. Rádöbbenünk mindent felülmúló szeretetére. Mindennél jobban szeret. Az életénél is fontosabb volt a mi megmentésünk. Kész volt a kereszten önmagát odaadni, azért, hogy visszataláljunk az Atyához.

Az állandó kapcsolat segít abban, hogy az Úr lakjon a szívünkben. Valóban Ő lakik ott? Ha igen, mindent meg kell tennünk, hogy semmi ne szorítsa ki Őt. A laodíceai gyülekezet oda jutott, hogy az Úr az ajtó elé került. Annyi minden fontossá vált a számukra, hogy Jézusra nem maradt idő. Ráadásul nem is a bűnök, hanem a szolgálat, a sok Úrnak való tevékenység miatt szakadt meg a kapcsolat, és nem vették észre, hogy Jézus kívülre került. Mindennap vizsgáljuk meg szívünket, bent van-e az Úr, vagy már kiszorította Őt valami vagy valaki? Azonban jó látni, hogy ismét behívhatjuk Őt, ne halogassuk ezt, hanem cselekedjünk azonnal.

Az Úr előtt nincs akadály, rajtunk keresztül is sok mindent képes elvégezni, sokkal többet, mint azt mi gondolnánk. Ne szabjunk határt lehetőségeinek, hanem higgyük, hogy mértéken felül mindent bőségesen meg tud tenni.

22. szerda

Érdemes az Úrra hallgatni

(Ef 4,1-16)

Az apostol ismét hangsúlyozza, hogy fogoly, és ebben a minőségében szólítja meg őket, és kéri, úgy éljék meg hitüket, hogy bárhol is vannak, látszódjon meg, hogy Krisztushoz tartoznak. Bármerre is járjanak, bármivel is foglalkozzanak, legyen bármilyen nap: legyen különbség az ő életük és a környezetüké között. Pál apostol a börtönben is Jézus Krisztus tanítványa volt, ezt észre is vették, mert egészen másképp élte ezt meg, mint a többi fogoly. Vajon a kórházi ágyon, egy öregotthon szobájában vagy otthoni magányunkban látszik-e, hogy mi Kihez tartozunk?

Miben látszódk meg a másságunk? Pál sorolja: alázatosság, szelídség, türelem, a másik szeretetben való elviselése. Ha nehéz helyzetbe kerülünk, és mások segítségére szorulunk, ne legyünk türelmetlenek, merítsünk Urunkból erőt, és ne csak magunkra figyeljünk, hanem lássuk meg, hogy a másoknak más feladata is van, nem csak az, hogy velünk foglalkozzon.

Fontos az is, hogy el tudjuk szeretetben hordozni a másikat, megértve, hogy nem csak neki vannak bűnei, hibái, rossz szokásai, hanem nekem is. Társunknak el kell szenvednie az én rossz tulajdonságaimat, így én is hordozzam el őt. Az lesz erre képes, aki mindig szem előtt tartja, hogy őt is el kell szenvednie a másoknak. Nem csak vele, hanem velem is van probléma. Mindehhez az Úrból meríthetünk erőt, Ő tesz képessé másképp élni akár fogságban is.

El kell azt is fogadni, hogy nem egyforma szinten áll a hitünk sem. Van, aki előrébb tart, vagy éppen le van maradva, őket is hordozzuk el. Mindezt úgy tegyük, hogy közben ne feledkezzünk meg arról, hogy a hit állandó növekedést jelent. Csecsemőléttel kezdődik, amikor újjászületünk, de nem lehet ebben megmaradni, a hitben is fel kell nőni. Sokan szeretnek gyermekek maradni, mert akkor más dönt helyettük, másra lehet mindig támaszkodni. A felnőtt hívő azonban maga igyekszik mindenkor megismerni az Úr akaratát, nem használja mankónak a másikat, hanem önállóan cselekszi, amit Isten mond neki.

A hívő embernek nagykorúvá kell válnia, és ez az igeismeret által történik meg. Megismerjük Isten igazságát, és már nem hajladozunk, nem váltogatjuk nézeteinket, hanem határozottan építünk az igazságra. A tanítvány és a gyülekezet feje a Krisztus, Ő irányítja övéit. A fej irányítja a testet – néha úgy gondoljuk, hogy a test egy tagja, a nyak forgatja a fejet, azonban ez nem működik, Krisztus a fej, és Ő akar irányítani minket. Figyeljünk ma is a Főre!

23. csütörtök

Öltsük fel az új embert!

(Ef 4,17-32)

Pál határozottan tesz bizonyosságot arról, hogy aki Krisztusban van, annak teljesen megváltozik az élete. Az már többé nem úgy él, mint eddig, már nem a nem hívők gondolkodása a mérvadó, hanem az Úr vezetése. Aki megtért, és rábízta Jézusra az életét, annak már Jézus élete a minta. És ez azt jelenti, hogy az eddigi életvitelt le kell vetkőzni, meg kell tőle szabadulni. Krisztust követve nem élhetünk úgy, mint eddig. Ebből meglátjuk, hogy nem egy vallásról van szó, aminek a tételeit elsajátítjuk, és minden rendben van, hanem egy új életformáról.

Az új életformához arra van szükség, hogy megszülessen bennünk az új ember. Az új élet pedig nem a régi megújítását, hanem annak teljes eltávolítását jelenti, amely helyére lép az új élet. Az új élet teljes megújulást jelent, gondolkodásban és lélekben. Aki Krisztust követi, az másképp kezd gondolkodni az életről. Felismeri, hogy az élet Isten ajándéka, felelősek vagyunk érte, és el fogunk vele számolni. Jézust követve előre fogunk gondolkodni, és igyekszünk felmérni egy adott tett kö-

vetkezményeit. Ma sokszor nem gondoljuk végig, mivel fog járni az, amit tenni készülünk. Sok ember élete megy tönkre emiatt. Krisztus azonban megtanít felelősen gondolkodni, Igéje által fényt gyújt a számunkra, és tanácsol minket.

Pál elmondja az új élet gyakorlati változását. Rámutat arra, hogy egy új hozzáállás jelenik meg. Aki nem akart dolgozni, hanem mások kárára élt, az munkát vállal, és maga keresi meg a kenyerét. Az új ember mindig igazat mond, és már nem a harag vezérli, hanem a megbocsátás. Fontos, hogy ne engedjünk időt a haragnak az elterjedésre – mielőtt a nap lemegy, rendezzük problémáinkat, bocsássunk meg.

Tehát a hit a mindennapi életben mutatkozik meg. Az életformánkban, a tetteinkben válik láthatóvá. Akiben Krisztus van jelen, annak a beszéde is átalakul. Miért? Mert a szívében más tartalom van, mint ami eddig volt. És a száj a szív teljességéből szól. Akinek az Úrral és az Ő Igéjével van tele a szíve, annak a szájából áldás és építő beszéd jön elő. Tehát a beszédünk, a munkához, a másik emberhez való hozzáállásunk árulja el, hogy levetettük-e már a régi embert, vagy csak ráhúztuk az újat. Ha így tettünk, akkor az csak álca, előbb vessük le a régit, és úgy vegyük fel az újat, a Krisztusit.

24. péntek

Ébredj fel!

(Ef 5,1-14)

Pál apostol határozottan leszögezi az efézusiak számára: nem mindegy, hogyan élnek. Ők már Isten, a világosság gyermekei, éljenek tehát úgy, hogy ez látszódjon is. Isten követői legyenek, írja Pál. Nagyon lényeges, hogy kit követelek, ki az, akire figyelek. Jézus tanítványai mindig Őreá figyeljenek, Őt kövessék, és ne a világot. Efézus nagyváros volt, és az ottani élet vonzotta a tanítványokat. Az apostol rámutat: ne erre figyeljenek, hanem Krisztusra. Ne a világ bűnös élete legyen a minta számunkra, hanem Krisztus élete. Mindig nagy kísértés, hogy a tanítványságból vallást gyártunk, és a vallásos életbe sok minden belefér. Ott az a lényeg, megteszem-e, amit a vallásom kér, de az életem nem különbözik a többi emberétől. Vasárnap templom, a hét többi napján pedig ugyanott vagyok, ahol a körülöttem élők, azt teszem, amit ők.

Pál rámutat: akik a világ szerint élnek, azok nem jutnak be Isten országába. Mert Isten országa nem evés, ivás, szórakozás, hanem Krisztusban való élet. A bűn semmilyen formájának nincs helye Isten országában. Vizsgáljuk meg ezt a katalógust, amit az apostol elénk tár, és ha ezek jelen vannak az életünkben, bánjuk meg őket, és forduljunk el tőlük. Ne vegyetek tehát részt ezekben – igen, a világ cselekedeteiben, amiben ők jól érzik magukat, ne vegyünk részt.

Egykor sötétség fiait voltatok, most azonban világosság vagytok. Egykor sötétség fiait voltunk, tehát amíg nem éltem át az Úr Jézus szabadítását, sötétségben éltem. Ez akkor is így van, ha a társadalom szerint az volt az élet. A világ csillogása megtéveszt sokakat, a külső ragyogást vélik életnek, boldogságnak. De a ragyogás mögött üresség van. Milyen sok ember éli át ezt az ürességet, rádöbben, hogy sokat kínált a világ, de nem adott semmit. Mert boldogságot, üdvösséget csak az Úr adhat.

Ébredj fel, aki alszol, ébresztget az apostol, kelj fel, ne aludj tovább. Eljött az idő, a kegyelem, a megújulás ideje. Ne aludj tovább, ne menj el az Isten által kínált lehetőség mellett. Ne maradj sötétben, ébredj! Az ébredés azt jelenti, visszatérek az Úrhoz, Rábízom magam, és engedem, hogy vezessen. Ébredj fel, mondja az apostol, és vegyük komolyan a szavát. Ébredjünk, amíg lehet, amíg szól az ige. Mert ma még lehet ébredni, még megtérhetünk, és ráléphetünk a keskeny útra. Azonban ez a lehetőség egyszer lejár, elvétetik az alkalmas idő. Ma még élhetünk az igével, olvashatunk Bibliát, nyitva vannak a templomok, de bármikor fordulhat a kocka (fordult). A 2Krón 33,1-10-ben ol-

vashatjuk, hogy Ezékiás kinyitotta a templomot, Manassé pedig bezáratta. Addig keressük az Urat, amíg megtalálható. Ne halogassuk, hanem még ma, amikor Jézus hív, nyissuk ki szívünk ajtaját.

25. szombat

Ne halogassunk

(Ef 5,15-17)

Pál apostol rámutat: vigyázzunk, hogyan élünk, mert az élet egy Istentől kapott kincs. Jézus úgy beszél róla, mint egy drágagyöngyről, amiért a kereskedő mindenét odaadja, csak hogy megszerezhesse. Urunk az életét adta oda, hogy megmentsen, hogy megszerezzen magának. Ezért vigyázzunk rá, becsüljük meg. Mindezt akkor tehetjük meg, ha keressük az Urat, hiszen az életet az Istennel való élő kapcsolat kiépítésére és ápolására kaptuk. Az életünk értelmé megismerni Istent, azért születünk, hogy az Övéi legyünk.

Bölcsen éljünk, mutat rá Pál – a bölcsesség, hogy számolok Istennel, nem Nélküle, hanem Vele élek. Azt is jelzi az apostol, hogy jól éljünk az Úrral való találkozás lehetőségeivel, mert ezek elmúlnak. Isten mindent megtesz, hogy halljuk az igét, de vannak soha vissza nem térő alkalmak. Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszttel. Hogy holnap is lehet-e, azt nem tudjuk. Ezért ne halogassunk.

Jó meglátunk az igének azt az üzenetét is, hogy a bizonyágtételre elkészített alkalmakat is használjuk ki, éljünk jól velük. Mert ha valaki tudna jót cselekedni, de nem teszi, bűne az annak. Mindig az Úrról való bizonyágtétel legyen a legfontosabb teendőnk. Mert az üdvösségnél nincs fontosabb kérdés.

Azt is szívünkre helyezi az apostol, hogy ne meggondolatlanul cselekedjünk. Ez is fontos, ne azonnal döntsünk, ne az vezessen, én hogyan látom jónak a kérdést, vagy ne a szavazatok aránya döntse el, mit teszünk, hanem keressük Isten akaratát. Legyen kérdés: mit akar az Úr? Ha Pál azt kéri, értsük meg, mi az Úr akarata, akkor ez azt jelenti, hogy meg is lehet azt érteni. Meg lehet találni az igében a kérdéseinkre, problémáinkra szóló feleletet. Az ige ma is szól.

26. vasárnap

Teljesedjünk be Lélekkel!

Ef 5,18-20

Isten válaszában a megértéséhez kéri Pál, hogy Lélekkel teljesedjünk be. Mert a Lélek jelenti ki számunkra Isten akaratát. Ő mélyíti el az igét a szívünkben. Pál szavait figyelve azt kell mondanunk, hogy az alkohol vagy a drog és a Szentlélek kizárják egymást. Nem fér meg együtt az ital és a Lélek. Vagyis az alkohol nem lehet inspirációs eszköz az ige olvasásakor vagy annak magyarázatakor, mert ha az alkohol van jelen, akkor nincs ott a Lélek. Talán pont azért fordulnak az emberek az alkoholhoz, mert nincs jelen a Szentlélek az életükben. Amikor egyházi alkalmak nélkülözhetetlen kelléke az ital, vajon nem azt jelzi, hogy Isten Szentlelkét akarjuk pótolni általa? Ne feledjük az igét: a borban pusztulás van. Az élet pedig a Lélek, az Úr Jézus és az Ő beszédei.

A hívő ember az Úrnak énekelhet, fejezzük ki hálánkat énekkel is. Másrészt erősítsük magunkat és egymást is az énekek szövegeivel. Jó az Úrnak énekelni, és megerősítő, terápiás jellegű is. Hiszen énekelni, Istent magasztaló éneket mondani bármikor és bárhol lehet, ha másképp nem, magunkban, és ezek a tartalmak elűzik a félelmet, a depressziót, és feltöltenek örömmel és békességgel.

27. hétfő

Amint Krisztus

(Ef 5,21-33)

Az új élet nemcsak kifelé, a társadalom felé hat, hanem befelé, a családi közösség felé is. Tulajdonképpen ott nyilvánul meg elsőként, hiszen a mindennapok gondjai és feladatai közt a családban élhetjük meg vonzó vagy taszító módon hitünket. Mert kifelé, azok felé, akiket nem ismerünk, könnyebb megélni a hitet, mint azok felé, akikkel minden nap együtt vagyunk. A családban nem lehet felvenni a keresztyén maszkot, mert hamar kiderül, hogy mindez csak álca. Otthon önmagunkat adjuk, és akkor derül ki, hogy kik is vagyunk. Pál elmondhatta, hogy többé nem ő él, hanem a Krisztus él benne, így azután mindenütt ugyanaz volt, mert Jézus mindig és mindenütt ugyanaz.

A keresztyén házasságban nem a törvény uralkodik, nem arról van szó, hogy fogunkat csikorgatva be kell tartani szabályokat, amikből szívünk mélyén szeretnénk kitörni. A házasság azon alapszik, hogy mindkét fél szereti Jézust. És Ő a tekintély, mindketten alárendelik magukat az Ő akaratának. A házassági kapcsolat akkor működik harmonikusan, ha mindketten az Úr akaratát keresik, és azt akarják megvalósítani, mert életük feje a Krisztus. Ha így van, akkor nem egymást akarják legyőzni, hanem az Úr ügyében munkálkodnak mindketten.

A hívő emberek házasságában Isten szeretete van jelen, ez formálja a szíveket. Aki szereti Jézust, az tudja, hogy házastársát is Tőle kapta, így őt is szereti, mert benne Krisztust is szereti. Itt nem arról van szó, hogy a férj szeresse feleségét, de a feleségnek nem kell szeretnie a férjét. Itt Isten agapé szeretetéről van szó, ami azt jelenti, hogy szeresse akkor is, amikor nem szeretetre méltó. Ne szabadulni akarjon a másiktól, hanem szeresse, mert a szeretet, az agapé átformálja a másikat. A szeretetben lehet növekedni, nem úgy van, hogy az évek múlásával gyengül, hanem inkább egyre hevesebben lobog. A tűz annál jobban ég, minél többet raknak rá. A házastársak közötti szeretetet is táplálni kell.

A szeretetben Krisztus a példa: amint Ő szerette az egyházat. Ennél alább nem lehet tenni a léte. Ő pedig úgy szerette, hogy életét adta érte. Vagyis látható módon nyilvánította ki, hogy szeret. Látható és hallható módon kell kinyilvánítani szeretetünket egymás felé. Fontos, hogy a házasságban egy testté válunk, vagyis a másiknak ugyanazt adjam meg, amit magamnak is elvárok vagy biztosítok. Itt is érvényes az Úr szava: amit szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is azt tegyétek (Mt 7,12).

28. kedd

Csak az Úrban

(Ef 6,1-4)

Az apostol a gyermekeket szólítja meg, nem általában, hanem azokat, akik az Urat ismerik, tehát hívő családban nőnek fel. Mit kér? Engedelmeskedjenek szüleiknek, az Úrban. Azt jelzi ez, hogy engedelmeskedjenek mindannak a tanításnak, vezetésnek, amit az Úr félelmében kapnak. A Krisztustól érkező tanítások jók, figyeljenek rá, építsék be életükbe, kövessék Őt. Az Úrban kifejezéssel rámutat Pál: az a jó, ha a szülők és a gyermekek számára is az Úr a tekintély. Tehát nem azt jelenti, hogy bármit mond a szülő, azt meg kell tenni. Arra tanít az apostol, hogy az Úr igéjével egyező, az Úr útjára irányító szavaknak engedelmeskedjenek. De ezt sem kényszerből, hanem az Úrnak engedve. Mert az a jó, és erre kell törekednünk, hogy a gyermekek is szívből megszeressék az Úr Jézust. Ne egy vallásnak akarjanak megfelelni, hanem élő közösségben legyenek az Úr Jézussal. Ha ez

megtörténik, nem kényszer az engedelmesség, hanem örömteli, mert tudják, hogy a szülő szava jó irányba kalauzol.

A tízparancsolatból vett idézet arra mutat rá, hogy fontos a szülőkről való gondoskodás. Nemcsak fontos, hanem kötelesség is. A velük kapcsolatos magatartásunk áldást hordoz magában. Ahol gondoskodnak az idősekről, ott áldás öröklődik tovább. A fiatalok felelősek a szülőkért, a nagyszülőkért. Az önzés pusztító hatást fejt ki a társadalomra. A gondoskodó szeretet azonban továbbsegít, reménységet ad a jövőre nézve.

Ne ingereljétek, ne haragítsátok gyermekeiteket – ez talán arra utal, hogy ne erőltessük rá a gyermekekre akaratainkat, sőt, a hitünket sem. Engedjük, hogy ők maguk ismerjék meg az Urat, majd ismerjék fel, mi az akarata számukra. Mindenkinek magának kell meglátni, mi az Úr terve az életével. A keresztyénség ne ősök hagyományának átvételét, megőrzését jelentse, hanem személyes meggyőződésből fakadjon. Urunk olyan hívőket, tanítványokat akar, akik önként, szívből, saját meggyőződésből követik Őt. Akik azért tanítványok, mert meglátták, hogy ez a legjobb életforma.

Amit Pál elmond, az az Úrban valósulhat meg. Saját szívüinktől nem telik, de ha átadjuk a lényünket, képesek leszünk rá. Gondoljuk meg: Jézus még a kereszten is gondolt Máriára, és rábízta Jánosra. Az Úr még a kereszten is gondol ránk, mennyire nem önző, mennyire az irántunk való szeretet mozgatja. Engedjük, hogy ez a szeretet mozgassa a mi tetteinket is.

29. szerda

Lélekből

(Ef 6,5-9)

A hívőkké lett szolgákat tanácsolja az apostol. Ők nem tehetik meg, hogy gazdáiknak az evangéliumot prédikálják, mégis bizonyosságot tudnak tenni. Hogyan? Hát az életükkel. Az új élet fontos eleme az engedelmesség, az, amiről ma nem szeretünk hallani. A megtért, hívő ember először is az Úr Jézusnak engedelmeskedik, lesi szavát, és kész mindent megtenni, amit mond. De a társadalomban is fontos az engedelmesség, a rabszolga csak úgy tudott vallást tenni mindarról, ami benne történt, és élete Uráról, ha meglátszott a munkáján, a rabszolgatartóhoz való viszonyulásán is a változás.

Mit jelent ez? Másképp álljunk a dolgokhoz, mindenben Krisztust lássuk, és úgy végezzük a legnehezebb vagy akár igazságtalan feladatot is, hogy ne a megbízót, az igazságtalanságot vagy a gonosztságot, hanem Krisztust lássuk. Az Úr tanítványa mindenhol és mindenben Őt látja, így már nem lázadás, zúgolódás lesz a szívében, hanem békesség és öröm. Mert Jézusnak szolgálni jó. Pedig a korbács ugyanúgy fájt, mégis nem harag és gyűlölet volt a szívekben, hanem megbocsátás. Soha ne feledjük: a ma még kegyetlenkedőért is meghalt az Úr, az ő élete is újjá lehet.

Fontos: ne látszatra szolgáljatok – mennyire az embereknek akarunk tetszeni és megfelelni, mennyire vágyunk az elismerésre, és az ige azt kéri, ne erre figyeljünk, hanem mindenben lássuk meg Őt, és így lélekből szolgáljunk. Azt üzeni ez, hogy nem csak a látszat a fontos, hanem a minőség. Hányszor beleesünk a látszat csapdájába, elkap minket is a világ sodra, hiszen ma az a lényeg, minél többet termelni, de elmarad a minőség. Hányszor mi is a mennyiségre helyezük a hangsúlyt, legyünk minél többen, legyen minél látványosabb az alkalom, csak épp a minőségről mondunk le. Már nem is várjuk, hogy történjen valami, emberi életek Krisztus által újjá legyenek. Pedig ma is ez a cél: hitre, üdvösségre segíteni embereket, menteni a lelkeket.

A gazdáknak is szól az apostol: ne éljenek vissza hívő szolgálók engedelmességével. Ne akarjanak még többet kipréselni belőlük. Éljenek úgy, hogy örömmel szolgálják őket. És közben ne feledjék el: él az Úr a mennyekben, Aki nekik is Uruk. Milyen könnyen elfeledkezünk erről, azt gondoljuk, fölöttünk nincs senki.

Öltsük fel Isten fegyverzetét

(Ef 6,10-24)

Végül pedig – tehát a legfontosabb, hogy az Úrban erősödjünk meg, az Ő erejére támaszkodjunk, mert csak így leszünk képesek megállni az ördög mesterkedéseivel szemben. Isten erejére nyugodtan építhetünk, mert Ő erős, hatalmas, Nála nincs lehetetlen. De hisszük mi ezt? Ha igen, akkor nem a saját erőnkre, képességünkre támaszkodunk, hanem hittel rábízunk magunkat. Szabad megerősödni az Úrban, ez tulajdonképpen lelki kondizást, edzést jelent. Akkor erősödünk, ha rendszeresen eddük magunkat. Lelki értelemben is igaz, hogy akkor fogunk megerősödni az Úr erejében, ha naponta eddük lelkünket. Ehhez pedig egyre mélyülő igeolvasásra van szükség. Az erősödéshez pluszmunkára van szükség. Ahogyan egy sportoló edzés után még marad, és további feladatokat végez, úgy maradjunk még mi is a megszokott napi csendességen kívül minél több időt a Bibliánk mellett. A mi erőnk az igéből származik, és ehhez kapcsolatban kell lenni az Úrral.

Az apostol rámutat arra, hogy a sötétség világának lelkei ellen, az ördög ellen folyik a harc. Tehát nem egymást kell legyőznünk, hanem a gonoszt, és az ő támadásaival szemben kell állva maradnunk. Az Úr nem hagy minket magunkra és védtelenül. Megbízható és hatékony fegyverzetet kínál, azonban ebbe be kell öltözni. Ha nem öltjük őket magunkra, nem nyújtanak védelmet. Hiába a zár az ajtón, ha nem fordítjuk el benne a kulcsot.

Az Úr arra készít fel, hogy mindent leküzdjünk, soha ne futamodjunk meg. Éppen ezért, ha megfigyeljük, a római katona fegyverzetét írja le, ahol csak előlről kapunk védelmet, hátul nem. Tehát Krisztus katonája mindig szembemegy az ellenséggel, ha hátat fordít, és menekül, el fog esni, mert a háta védtelen marad. De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hanem a hitéi. Ne rémüljünk meg a gonosztól, bárhogyan acsarkodik is, mert Urunk minden szükséges fegyvert biztosít a számunkra.

Az első az öv, az igazságszeretet. Mindig ragaszkodjunk az igazsághoz, aki az Úr Jézus. Isten igazságát ne áldozzuk be népszerűségért. Ma egyre inkább látni, hogy lemondunk az igazságról, csakhogy népszerűek legyünk, és minél szélesebb réteg kedveljen bennünket. Azonban az egyháznak Isten igazságát, a megváltás bibliai üzenetét kell továbbadni. Ma is a kegyelem hirdetése által, a keresztről való beszéden keresztül nyilvánul meg Isten ereje.

Fontos még a megigazulás, ami ingyen kegyelemből a miénk. Nincs saját igazságunk, hanem megigazítottunk, kegyelemből, hit által, Jézus érdeméért. De az üdvösség sisakját se feledjük el, védeni kell a fejünket, és az üdvbizonyosság nyújt védelmet. Fontos szilárdan tudni az igéből, hogy aki hisz a Krisztusban, annak örök élete van. Mindezek hit által működnek, a hit pajzsa az, ami megoltja a gonosz tüzes nyilát. A hit semlegesíti a leggonoszabb támadást is. Jól lássuk meg, hogy az ördög elsősorban nem a testünket, a jólétünket támadja, hanem a hitünket, igei meggyőződésünket. Bibliikus látásunkat akarja elhomályosítani, mert amíg hatalmasnak, győztesnek látjuk az Úr Jézus Krisztust, nincs baj. A probléma akkor keletkezik, ha a gondot, bajt, akadályt látjuk nagyobbaknak. Ne feledjük: az Úr a győztes.

Fontos még az imádság, magunkért és egymásért. Még Pál is igényli az érte való könyörgést. Ha neki szüksége van imatámaszra, mennyivel inkább nekünk. Így támogassuk egymást, mégpedig azért, hogy mi is bátran merjük hirdetni az evangélium titkát.